

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Sža/14/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201987
Dátum vydania rozhodnutia:	19.06.2012
Meno a priezvisko:	JUDr. Igor Belko
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2012:1011201987.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. v právnej veci navrhovateľa: Z., nar. XX.X.XXXX, alias G., nar. XX.X.XXXX, alias U., nar. X.XX.XXXX, štátny príslušník Čínskej ľudovej republiky (ďalej len Čína), podľa vlastného udania v zahraničí bytom K., okres Z., provincia B., T., t. č. miesto pobytu neznáme, doručovacia adresa: JUDr. Jozef Piľa, Osadná 20, Bratislava, proti odporcovi: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky - Migračný úrad, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-380-18/PO-Ž-2011 zo dňa 29.11.2011, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/50/2011-20 zo dňa 28. marca 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/50/2011-20 zo dňa 28. marca 2012 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil ako správne a zákonné rozhodnutie ČAS: MU-380-18/PO-Ž-2011 zo dňa 29.11.2011, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky (ďalej len SR) a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu. O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

Námietku, že odporca nedostatočne zistil stav veci, vyhodnotil krajský súd ako nedôvodnú. Odporca zákonným spôsobom vypočul navrhovateľa k dôvodom jeho žiadosti o azyl, vyhľadal a do spisu založil relevantné správy o krajine pôvodu navrhovateľa, ktoré pochádzali z rôznych zdrojov. Navrhovateľovu žiadosť posúdil s poukazom na ním produkované informácie. Jeho postup bol správny a zákonný.

K námietke, že odporca nesprávne posúdil vec po právnej stránke včítane tvrdenia, že tým, že požiadal o azyl sa dostal do situácie človeka, ktorý nesúhlasí s oficiálnou politikou Číny, pričom by bol v prípade

návratu izolovaný a vytláčaný zo spoločenského života, krajský súd uviedol, že pokiaľ ide o výrok o neudelení azylu, táto námietka nie je dôvodná. Dôvody odchodu žiadateľa o azyl musia existovať v čase odchodu z krajiny, nemôžu byť následkom odchodu z krajiny. Predpoklady udelenia azylu sú v ust. § 8 zákona o azyle taxatívne vymedzené, a navrhovateľ ich nesplnil. Krajský súd súhlasil aj s poukázaním odporcu na nehodnovernosť navrhovateľom prezentovaných skutočností. Najskôr tvrdil, že nevie nič o svojej rodine, pretože od 4 rokov bol umiestnený u iných ľudí, neskôr uviedol, že jeho brat má tri deti a že je s ním v telefonickom kontakte. Tieto rozpory hodnoverne nevysvetlil. Vo svojom prvom vyhlásení, ktorým požiadal o azyl v 2004 uviedol ako dôvod žiadosti ťažký život v Číne. Taktiež vystupoval pod rôznymi identitami. Tieto skutočnosti svedčia o účelovosti jeho žiadosti. Rozhodnutie odporcu o neudelení azylu bolo, podľa názoru krajského súdu, správne a zákonné.

K neposkytnutiu doplnkovej ochrany krajský súd uviedol, že vzhľadom na to, že navrhovateľ nebol členom žiadnej politickej strany či hnutia, nikdy nemal žiadne problémy so štátnou mocou či iným subjektom a že mu nebol udelený žiaden trest, ani trest smrti, neboli splnené predpoklady poskytnutia doplnkovej ochrany v zmysle ust. § 2 písm. f) bod 1, 2 zákona o azyle. Zo správ o krajine pôvodu je zjavné, že v Číne neprebíha žiaden vnútroštátny či medzinárodný ozbrojený konflikt, v dôsledku ktorého by bola v prípade jeho návratu ohrozená jeho osobná integrita. Takisto zo správ nevyplyva, že by sa čínski repatrianti pri návratoch stretávali so zlým zaobchádzaním. Osobitne, ak ide o občanov, ktorí opustili Čínu legálne, ako to bolo u navrhovateľa, ktorý z Číny vycestoval na svoj vlastný cestovný doklad letecky a musel teda absolvovať pasovú kontrolu.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ včas odvolanie v ktorom žiadal rozhodnutie krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uviedol, že náležitá pozornosť nebola venovaná politickým dôvodom. Tým, že navrhovateľ požiadal o azyl na území SR by sa jeho neudelením, dostal do pozície človeka, ktorý sa nechcel vrátiť do vlasti dobrovoľne a preto by sa dostal do skupiny občanov, ktorí nesúhlasia s vládou ideológiou. Takéto osoby, ktoré nepodporujú politickú moc a správajú sa ako porušovatelia tejto moci sú po politickej a ekonomickej stránke izolovaní a vytláčaní zo spoločenského života. To isté by hrozilo v prípade návratu navrhovateľovi. Ďalej poukázal na správu organizácie Amnesty International, ktorá hodnotí politickú situáciu a správu Human Rights Watch, ktorá hodnotí úroveň ľudských a občianskych práv v Číne. Správny orgán je povinný obstaráť potrebné doklady pre rozhodnutie a rozhodnutie musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Rozsudok krajského súdu považoval navrhovateľ za porušenie práv v návaznosti na Ústavu SR, Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd a ostatných medzinárodných dohovorov.

K odvolaniu navrhovateľa sa vyjadril odporca tak, že navrhoval napadnutý rozsudok potvrdiť. Uviedol, že navrhovateľ vo svojom odvolaní nepredložil žiadne nové dôkazy a neuviedol také skutočnosti, ktoré by boli opodstatnené a mali mať vplyv na zrušenie rozsudku krajského súdu, a tým aj rozhodnutia správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a jednomyselne (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250a ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 19. júna 2012 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo

b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,

b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo

c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Otázky a odpovede OSZS migračného úradu o krajine pôvodu Čína vypracované 6.6.2011, vedeného pod č. p.: MU-ODZS-2011/000491-002, CD-ROM Microsoft Reference Library 2007).

Z administratívneho spisu vyplynulo, že navrhovateľ prvýkrát požiadal o azyl na území SR 16.10.2004, z dôvodu, že v Číne je ťažký život. Následne bol zaslaný do Záchytného tábora Opatovská Nová Ves, ktorý 23.10.2004 svojvoľne, bez udania dôvodu a bez upovedomenia personálu opustil. Migračný úrad preto následne 22.11.2004 zastavil konanie vo veci jeho žiadosti o azyl. Dňa 6.9.2011 bol navrhovateľ na základe nariadenia rady (ES) č. 343/2003 vrátený z Veľkej Británie späť na územie SR.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o udelenie azylu zo dňa 14.9.2011 navrhovateľ pricestoval na Slovensko v roku 2004. Cestoval lietadlom z mesta Schunchang do Pekingu a potom do Moskvy. Tam kontaktoval prevádzача, ktorý ho dostal na územie SR. O svojej rodine uviedol, že o nej nevie nič povedať, pretože ho ako 4 ročného poslali bývať k iným ľuďom. Vie, že má staršieho brata, ktorý žije v zahraničí.

Na výzvu, aby uviedol všetky dôvody, pre ktoré sa rozhodol požiadať o udelenie azylu alebo o poskytnutie doplnkovej ochrany na území SR uviedol, že v Číne sa veľmi zle žije. Vládne tam jedna politická strana, a preto sa nemôžu dodržiavať žiadne práva. Policajti si tam robia čo chcú a ľudia nemajú žiadne práva. Počul, že na Slovensku sa dodržiavajú ľudské práva, dá sa tu nájsť práca a žiť lepší život ako uňho doma. V roku 2004 odišiel z územia SR z dôvodu, že všetci Číňania, ktorí prišli s ním utekali ďalej a on sa bál zostať tu sám. Na otázku či prišiel do styku s políciou, armádou alebo inými zločkami štátu, či bol nimi niekedy prenasledovaný uviedol, že jeho starší brat má v Číne 3 deti a kvôli tomu ho chceli zaistiť. Mohli by zaistiť aj jeho súrodencov a rodičov, teda aj navrhovateľa. Od polície však nedostal nikdy žiadne písomné predvolanie a ani s nimi neprišiel kvôli tomuto problému osobne do kontaktu. Ďalej tvrdil, že brat mu v roku 2004 telefonoval a od neho sa o tomto probléme dozvedel. V prípade návratu sa obáva, že z dôvodu, že sa zdržiaval na území EÚ nelegálne, čínske orgány by ho mohli zatvoriť do väzenia a čínska polícia by ho mohla zbiť.

Navrhovateľ ďalej uviedol, že nie je členom politickej strany, hnutia alebo inej organizácie a nikdy proti nemu nebolo vedené trestné konanie a ani nikdy nebol odsúdený.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania v zmysle zákona o azyle. Nikdy nebol v Číne politicky

organizovaný, ani sa politicky neangažoval. Nebol trestne stíhaný ani odsúdený. Neprišiel do negatívneho kontaktu s čínskou políciou, bez problémov si vybavil cestovný pas a letecky opustil krajinu pôvodu. Skutočnosti týkajúce sa jeho brata vyznievajú veľmi nepravdepodobne, keďže sám uviedol, že ho ako 4 ročného chlapca poslali bývať k iným ľuďom a s bratom sa mal stretnúť iba raz v živote, ako 12 ročný. Je nepravdepodobné, že by kvôli bratovi mohol mať problémy a navyše uviedol, že brat žije v cudzine. Navrhovateľ nespĺňal podmienky pre udelenie azylu na území SR v zmysle § 8 zákona o azyle, a preto odporca mu azyl neudelil.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany.

K otázke poskytnutia doplnkovej ochrany odporca uviedol, že pôvodcom prenasledovania alebo vážneho bezprávia musí byť štát, politické strany, politické hnutia alebo organizácie, ktoré ovládajú štát alebo podstatnú časť územia alebo neštátni pôvodcovia, ak je možné preukázať, že vyššie uvedené subjekty nie sú schopné a ochotné poskytnúť ochranu pred prenasledovaním alebo vážnym bezprávím. V prípade návratu nehrozí navrhovateľovi uloženie trestu smrti alebo jeho výkon, nakoľko nebol v krajine pôvodu trestne stíhaný ani odsúdený. V prípade návratu by mu nehrozilo mučenie alebo neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, keďže takéto problémy nemal ani pred odchodom. Vláda povoľuje legálnu migráciu a zahraničné cestovanie pre väčšinu obyvateľov, ku ktorým žiadateľ patrí. Z materiálov vyplýva, že osoba, ktorá nie je záujmovou osobou pre štátne orgány a z krajiny vycestovala s platným cestovným pasom, pri návrate do krajiny nemá problémy. Nakoľko v Číne neprebíha medzinárodný ani vnútroštátny ozbrojený konflikt, nemôže dôjsť ani k vážnemu a individuálnemu ohrozeniu života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násillia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu. Preto odporca navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver správneho orgánu i krajského súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu z relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle.

Rovnako za správny považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území SR, lebo jeho dôvody odporca nepovažoval za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle.

Z ustanovenia § 8 zákona o azyle vyplýva, že účelom priznania azylu je poskytnúť ochranu tomu, kto je prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd alebo cíti oprávnenú (odôvodnenú) obavu z prenasledovania z dôvodov v zákone vymedzených. Aby mohla byť poskytnutá ochrana formou azylu, musí byť preukázané, že je nositeľom určitého presvedčenia (politického, náboženského, a podobne), pre ktoré je v krajine, ktorej občianstvo má (v krajine jeho posledného trvalého bydliska), reálne prenasledovaný, alebo je prenasledovaný z dôvodov príslušnosti k jasne vymedzenej sociálnej skupine, resp. má dôvodnú obavu, že by k takému prenasledovaniu mohlo v jeho prípade dôjsť. Pri zisťovaní skutkového stavu je pritom treba vychádzať z toho, či žiadateľ o azyl v konaní uniesol bremeno tvrdenia a bremeno dôkazné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v danom prípade dospel k záveru, že navrhovateľ v správnom konaní neunesol bremeno tvrdenia ani bremeno dôkazné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní administratívneho spisu odporcu ako aj spisu krajského súdu zistil, že odporca pri zisťovaní skutkového stavu veci postupoval dôsledne a starostlivo, obstaral dostatok informácií o krajine pôvodu navrhovateľa, tvrdenia navrhovateľa s týmito informáciami porovnal a mohol tak vo veci urobiť autoritatívny záver. Najvyšší súd SR nezistil, že by odporca, resp. krajský súd k niektorým podkladom predloženým navrhovateľom neprihliadol. Z rozhodnutia odporcu vyplýva, že situáciu v krajine jeho pôvodu dostatočne zistil a popísal s odkazom na zdroje z ktorých informácie čerpal. Za týchto okolností nie je možné tvrdiť, že by odporcom vykonané dokazovanie bolo nedostatočné a nebolo by možné na základe zisteného skutkového stavu veci rozhodnúť. Z odôvodnenia rozhodnutia odporcu je zrejmé, akým spôsobom odporca konfrontoval údaje navrhovateľa s informáciami o krajine jeho pôvodu a na základe akých skutočností dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre udelenie azylu a poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle. Z administratívneho spisu odporcu je ďalej zrejmé, že navrhovateľovi bolo umožnené oboznámiť sa s obsahom spisu a tým aj vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia. Najvyšší súd SR nezistil žiadne pochybenie pri zisťovaní a hodnotení skutkového stavu.

Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne námietky a stotožňuje sa so záverom krajského súdu, že rozhodnutie odporcu v oboch jeho výrokoch bolo vydané v súlade so zákonom.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.